

Naar wiens ziel wijst Psalm 24:4b?

Het tweede gedeelte van Psalm 24:4 is een deel van het antwoord op de vraag uit vers 3: 'Wie mag er opgaan, op de berg van Jehovah, wie mag er staan op Zijn heilige plaats?'

Het antwoord bestaat uit een aantal delen, waaronder vers 4b. Hier staat in het Hebreeuws een zinsnede in twee varianten. Die overlevering heet **k.tiév-q.ré** (letterlijk: 'geschreven-lees'); het is een soort leeswijzer, gedocumenteerd door de Masoreten. De twee varianten zijn:

k.tiév **aSJér ló-naaSáa la. SJáaw naf.Sjóo**
geschreven: die niet heeft gezet/gericht/opgenomen op leugenachtige waardeloosheid *zijn* ziel

q.ré **aSJér ló-naaSáa la. SJáaw naf.Sjié**
lees: die niet heeft gezet/gericht/opgenomen op leugenachtige waardeloosheid *mijn* ziel

- In het eerste geval is de verwijzing naar de ziel van degene die toegang krijgt tot de heilige plaats.
- In het tweede geval zou het moeten gaan om een ingelaste uitspraak van Jehovah, een uitspraak die verwijst naar de ziel van Jehovah, dus naar Jehovah zelf.

Beide varianten zijn op zich te verdedigen en zijn beide correct. Maar, als er dan in de vertaling gekozen moet worden, welke variant verdient dan de voorkeur?

De geschreven variant wordt door vrijwel alle manuscripten ondersteund en levert bovendien een volstrekt correcte zin op, passend in het betoog.

De aangegeven leeswijzer maakt van het tweede versdeel in feite een verwijzing naar Exodus 20:7 en verbindt zich dan aan het derde deel van vers 4 'en ook niet bedrieglijk heeft gezworen'. Ook dat zou kunnen, maar in dat geval doet zich wel het wonderlijke geval voor, dat dit de *enige* plaats in deze psalm zou zijn waarin Jehovah zelf (in de eerste persoon) een uitspraak doet; de hele verdere psalm spreekt over Jehovah in de derde of tweede persoon.

Op grond daarvan is er toch gekozen voor de traditionele schrijfwijze. Verder is in de vertaling het 'zijn ziel zetten op ...' weergegeven door 'zijn zinnen zetten op ...'.

De eerste zes verzen luiden dan als volgt (de genoemde passage gecursiveerd):

Aan Jehovah behoort de aarde toe en dat wat haar vult,
de wereld en wie haar bewonen.

Hij immers heeft haar boven de zeeën gegrondvest,
haar boven de rivieren bevestigd.

Maar wie mag er opgaan, op de berg van Jehovah,
wie mag er staan op Zijn heilige plaats?

Welnu, wie rein van handen en zuiver van hart is,
die zijn zinnen niet heeft gezet op wat waardeloos is
en ook niet bedrieglijk heeft gezworen.

Die zal Jehovah's zegen wegdragen,
rechtvaardiging door de God van zijn redding.

Dat geldt voor het geslacht van wie vorsen naar Hem

– voor wie Uw aangezicht zoeken – voor Jakob derhalve. – *sela* –

Laatst bijgewerkt: 6 mei 2019